

ΑΝΘΟΣ ΑΝΘΕΩΝ

ΙΑΠΩΝΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

ΓΙΟΥΓ-ΛΕ-ΦΟΥ

ΗΝ ἡμέραν καθ' ἣν τὸ "Ανος Ἀνθέων συνεπλήρωσε τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἡ χελιδὼν ἐπέταξε εἰς τὸ παράθυρόν της καὶ ἤρχισε νὰ κελαδῆ. — Μόλις εἶδα ἀπὸ μακρὰν τὰ φρύδια σου, "Ανος Ἀνθέων, μὲ ἐφάνη ὅτι βλέπω εἰς τὸν καθρέπτην τὴν ἀνταύγειαν τοῦ πτεροῦ μου.

Ἴδοῦσα τὸ "Ανος Ἀνθέων βεβυθισμένον εἰς σκέψεις, ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, καθ' ἣν ὥραν τὸ ποτάμιον ῥέει βραδέως, ναρκούμενον ἀπὸ τὰ γλυκὰ φιλιὰ τῆς σελήνης, ἡ βασίλισσα τῶν νεφῶν ἐκρύβη ἐκ πείσματος καὶ φθόνου.

— Τί θὰ γίνω, ἐσκέφθη αὐτὴ, ἐὰν ἡ κέρη τῶν ἀνθρώπων ἐαρινὴν τινα νύκτα λάμψη καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ τὴν ἀπροσπέλαστον;

Ἐκτὸς τῆς βασιλείσσης τῶν νεφῶν, εἶδε τὸ "Ανος Ἀνθέων ἐπὶ τοῦ ἐξώστου γενναῖον ἰππότην, ὃν οἱ φίλοι διὰ τὸ ἀτρόμητον ἐν μάχῃ καὶ τὴν παράστασιν δράκοντος γεγλυμμένου εἰς τὸ κράνος νος του, τὸν ἐπωνόμασαν Πτερωτὸν Δράκοντα. Ὅσοι ἤθελον τὸν συναντήσῃ καθ' ὁδόν, μὲ τὸν λάμποντα ἐκ χρυσοῦ καὶ χάλυβος ὄπλισμόν του, ἐψιθύριζον σιγά :

— Ὁ ἦρωας αὐτὸς κατὰ λάθος μᾶς κατέβη ἐδῶ εἰς τὴν γῆν. . . Ἡ μήπως ἐνεφανίσθη ἐδῶ διὰ νὰ εὔρη φίλην τῆς ζωῆς του καὶ νὰ φύγῃ μετ' αὐτῆς ἐπάνω εἰς τὰ Κουανᾶ Ὅρη;

Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ "Ανος Ἀνθέων ἐτήκετο πρὸ τῶν φλεγόντων βλεμμάτων τοῦ Πτερωτοῦ Δράκοντος, καθὼς ἡ σελήνη ὠχραῖα πρὸ τῆς αἴγλης τοῦ ἡλίου. Τὸ "Ανος Ἀνθέων κατέβη ἀπὸ τοῦ ἐξώστου καὶ ἤνοιξε τῷ πρῶτῷ τὴν θύραν, ἥτις ἔκτοτε ἔμμενον ἐπὶ πολὺ κλειστή, κρύπτουσα ὀπίσθεν τὴν ἱστορίαν διαπύρου ἔρωτος δύο καρδιῶν.

Πρῶτῶν τινὰ ὅταν οἱ ἐρασταὶ περιεπάτου ἐνηγκαλισμένοι παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν ἰτεῶν ἠκούσθη χλευαστικὸς γέλως. Ὑψώσαν ἔκθαμβοι τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδαν

νεαράν γυναῖκα, αἰωρουμένην ἐντὸς δικτύου μεταξύ τῶν κλώνων δένδρου. Τὴν ὠνόμαζον Κυανὴν Μαργαρίταν. Πρὸ πολλοῦ ὑπέβλεπε τὸ "Ανθος Ἀνθέων, φθονοῦσα τὸ κάλλος της.

— "Ανθος Ἀνθέων, τί ἔπαθες; ἀνέκραξε γελῶσα. Ὁ ἔρωσ σε ἀσχήμεσε, καλή μου. Τώρα ὁμοιάζεις ἀγριόχηννα ποῦ κυλίσεται εἰς τὸν βάλτον.

Μάτην τὸ "Ανθος Ἀνθέων ὠρκίζετο εἰς τὸν Πτερωτὸν Δράκοντα ὅτι οἱ λόγοι τῆς μοχθηρᾶς γυναικὸς οὐδόλως τὴν ἐτάραξαν· τὰ ῥέοντα ἐπὶ τοῦ ἐρυθριάσαντος προσώπου της δάκρυα τὴν ἐπρόδιδον. Σύρας τὸ ξίφος του ἐκ τοῦ χολεοῦ, ὁ γενναῖος ἱππότης τὸ ὕψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀνέκραξε λυσσῶδως :

— Κυανὲ Μαργαρίτη, θὰ ἐκδικηθῶ τὴν ὕβριν σου μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶς.

Τὴν ἐπαύριον ἠγωνίσθη πρὸς τὴν Ἀήττητον Καρδίαν, τὸν ἀγαπητὸν τοῦ Κυανοῦ Μαργαρίτου. Ἄλλ' ἢ μοῖρα δὲν τὸν ἠνόησεν· ἀποκρούων κτύπημα, ὠλίσθησε καὶ ἔπεσε διατρυπηθεὶς ὑπὸ τοῦ ξίφους τοῦ ἀντιπάλου.

Ῥίπτουσα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Πτερωτοῦ Δράκοντος τὸν πέπλον τοῦ θανάτου, τὸ "Ανθος Ἀνθέων ἔκλινε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς του :

— Ὅφειλω νὰ ζήσω διὰ νὰ δώσω ζωὴν εἰς τὸ τέκνον σου. Θὰ τὸ ἀναθρέψω καὶ θὰ μείνω μαζὶ του μέχρι οὗ θὰ δύναται νὰ φροντίζη διὰ τοὺς τάφους μας. Τότε θὰ πῶ τὸ δηλητήριον τοῦ δακτυλίου μου καὶ θὰ ἐνωθῶ μετὰ σοῦ εἰς αἰῶνα.

Εἰς ὑψηλὸν ἀπρόσιτον δῶμα ἐπὶ τῶν Κυανῶν Ὁρέων, προφυλασσόμενον πανταχόθεν ὑπὸ καταρρακτῶν καὶ φαράγγων εἶδε τὸ πρῶτον τὸ φῶς ἢ θυγάτηρ τοῦ "Ανθους Ἀνθέων. Τὴν ὠνόμασε Διαφανὲς Δάκρυ εἰς ἀνάμνησιν τῆς συμφορᾶς της καὶ τοῦ θανάτου τοῦ προσφιλοῦς της. Τὸ τέκνον τόσον ὠμοιάζει τὴν μητέρα του, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὸ "Ανθος Ἀνθέων ἀνεγεννήθη.

"Ὅτε τὸ Διαφανὲς Δάκρυ ἐφάνετο εἰς τὸ παράθυρον, αἱ χελιδόνες ἀγγελῶδες ἐπέτῳον πρὸς αὐτήν· ὅταν ἐξήρχετο εἰς τὸν ἐξώστην, ἡ σελήνη ἐκρύπτετο ἐκ φθόνου ὀπισθεν τῶν νεφῶν. Βλέπουσα τὴν θυγατέρα της τὸ "Ανθος Ἀνθέων ἐσκέπτετο :

— Ἡ ἐπιθυμία τοῦ φίλου μου ἐξετελέσθη· ἡ θυγάτηρ μας μετὰ ὁμοιάζει πρὸς πολὺ. Τώρα ὀφείλω νὰ κατορθώσω ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ με λησμονήσῃ καὶ νὰ ἐνοικήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ της ἡ σεμνότης. Οὐδέποτε θὰ μάθῃ τὰ μαγευτικὰ θέληγτρα τοῦ προσώπου της, τὰ ἀναγκάζοντα τὰς χελιδόνας νὰ πετῶσιν εἰς τὸ παράθυρόν της, τὴν σελήνην νὰ κρύπτεται ὀπισθεν τῶν νεφῶν καὶ συνάμα

διαπερῶντα τὰς καρδίας τῶν ἐρωτύλων, πέμποντα αὐτοὺς προώρως εἰς τὸν ψυχρὸν τάφον.

Διὰ τὴν μὴ δύναται τὸ Διαφανὲς Δάκρυ νὰ ἰδῆ τὸ πρόσωπόν της ἢ μῆτηρ της διέταξε τὰ καλύψουν ὅλους τοὺς καθρέπτας, ἔκρυψε τὸν γαλύθρινον θώρακα, ὃν ἔφερε ποτὲ ὁ Πτερωτὸς Δράκων καὶ διέταξε ν' ἀποκρύψουν διὰ μικρῶν γεφυρῶν ἐκ πορσελάνης ὅλα τὰ ρεῖθρα τοῦ κήπου. Περιεστοίχισε τὴν θυγατέρα της διὰ θεραπείαιδων ἐκτάκτου καλλονῆς, διὰ νὰ συνηθίσῃ τὸ Διαφανὲς Δάκρυ νὰ θεωρῇ αὐτὴν ὡς σύνθητες δῶρον τῆς φύσεως. Τέλος διέταξε τὰς ὑπηρετριάς νὰ περιπατῶσι καὶ νὰ ὀμιλῶσι μὲ χαμηλωμένους πάντοτε ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ ἰδῆ ἢ θυγάτηρ της εἰς τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν των τὴν ὄψιν της.

Χάριν ὅλων αὐτῶν τῶν τεχνασμάτων, τὸ Διαφανὲς Δάκρυ ἐγένετο δεκαεξαέτις, χωρὶς νὰ ἰδῆ οὐδ' ἅπαξ τὸ πρόσωπον της.

Αἰσθανομένη ὅτι ὁ σκοπὸς της ταχέως ἐκπληρωθήσεται, τὸ Ἄνθος Ἀνθέων ἤρξατο νὰ σκέπτηται περὶ ἐκτελέσεως τοῦ τελευταίου της σχεδίου.

— Ἡ κόρη μου ἔγινε οἷα ἡμῖν ἐγὼ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὡρξίσθη εἰς τὸν θνήσκοντα νὰ συνενωθῶ μετ' αὐτοῦ. Τώρα ἡμπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ Διαφανὲς Δάκρυ εἰς ἰππότην τινά, ὅστις θὰ τὴν ἀγαπᾷ, χωρὶς νὰ προσπαθῇ νὰ ἐξαλείψῃ τῆς μνήμης ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα της. Ἄς δώσῃ εἰς αὐτὸ ὅλα τὰ μειδιάματά της, τὰς παραφορὰς τοῦ ἔρωτος, εἰς μνήμην δὲ ἡμῶν τὴν θλιβεράν ἀνάμνησιν ἀτυχοῦς ἔρωτος, οὗ κερπὸς ἐγένετο αὕτη.

Τὸ Ἄνθος Ἀνθέων ἐξέλεξε διὰ σύζυγον τῆς θυγατρὸς της νεαρὸν λόγιον, ἐκπαιδευθέντα παρὰ τῶν μανδραρίων ἐν τῷ ἐκ πορσελάνης πύργῳ. Ἰδὼν τὸ Διαφανὲς Δάκρυ ἐγένετο ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τοῦ κάλλους της καὶ τῶν ἀνκριθιλήτων πλούτων της Ἠκροάσθη μετὰ βαθυτάτου ἄλγους τὴν θλιβεράν ἱστορίαν τῆς Ἀητήτου Καρδίας καὶ τοῦ Πτερωτοῦ Δράκοντος καὶ ὑπεσχέθη τῷ Ἄνθει Ἀνθέων νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ ποτὲ μετὰ τῆς νεαρᾶς συζύγου του τὸν πύργον ἐπὶ τῶν Κυανῶν Ὀρέων, νὰ μὴ τὴν ἐξάγῃ ἐκ τῶν ὄριων τοῦ κήπου καὶ νὰ μὴ ὑψώσῃ πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς μέχρι τοῦ γάμου.

Λαβοῦσα τὸν ὄρκον τοῦ νεαροῦ λογίου, τὸ Ἄνθος Ἀνθέων εἰσηλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ προσεκάλεσε τὸ Διαφανὲς Δάκρυ.

— Τέκνον μου, τῇ εἶπεν, ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ σὲ δώσω σύζυγον, ἐγὼ δὲ νὰ ἐνωθῶ εἰς αἰῶνας μετὰ τοῦ ἰδικοῦ μου. Δεκαπέντε ἔτη ὁ πατήρ σου μὲ ἀναμένει ἐν τῷ μονῆσει ψυχρῷ τάφῳ του. Αὔριον, ὅταν θὰ ἔλθῃς τὸ πρῶτ' νὰ με φιλήσῃς, ἢ ψυχὴ μου θὰ εὑρίσκειται πλέον εἰς τὴν Χώραν τῶν Πνευμάτων, ὅπου τὴν

ἀναμένουν αἰωνία δόξα καὶ ἔως εὐτυχούς ἰππότου. Σὺ εὐσεῶς θὰ φροντίσης περὶ τῶν φαρτῶν λειψάνων μου καὶ θὰ τὰ ἐνταφιάσης εἰς τὸν κῆπον, ἐκεῖ ὅπου ὑπὸ τοὺς θάμνους τοῦ ἀνθοῦρος λειηρίου ἀναπαύεται τὸ σῶμα τοῦ Πτερωτοῦ Δράκοντος.

Τὸ Διαφανὲς Δάκρυ ἔρριφθη ἔντρομον εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μητρὸς τῆς.

— ὦ μητέρα μου ! ἀνέκραξεν ὀδυρομένη, μὴ μ' ἀφήσης. Καλλίτερα ν' ἀρνήθῃς τὸν σύζυγόν σου, ἀλλὰ μένε μαζί μου.

Τὰ δάκρυα προσέθετον εἰς τὸ ἐξάισιον πρόσωπον τοῦ Διαφανοῦς Δακρύου νέον θέλητρον· τὴν στιγμὴν ταύτην τόσον ὠμοίαζε τὸ Ἄνθος Ἀνθέων, ὥστε καὶ ὁ Πτερωτὸς Δράκων ἐὰν ἀνηγειρετο δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διακρίνη τὴν σύζυγον ἀπὸ τῆς θυγατρὸς.

— Δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω ὀλοτελῶς, κόρη μου, προσέθεσεν αὐτὴ μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος· θὰ παρουσιάζομαι πρὸς σὲ συχνὰ εὐτυχῆς, ὅταν σὺ θὰ ἦσαι εὐτυχῆς καὶ δυστυχῆς· ὁσάκις θὰ ἦσαι τεθλιμμένη

Ἡ νεῆνις ἐκίνησε δυσπίστως τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξεράγη εἰς φλέγοντα δάκρυα.

— ὦ, μητέρα μου, ὀρκίσου με πῶς δὲν με ἀπατᾶς, ἐψιθύρισεν. Εἶπέ με ποῦ καὶ τότε θὰ σὲ ἶδω ;

Τὸ Ἄνθος Ἀνθέων ἐμειδιάσε καὶ εἶπε·

— Τέκνον μου ! Τὰ πνεύματα θέλουν ν' ἀποσπασθῆς τῆς μητρὸς σου καὶ νὰ στρέψῃς τὸν ἔσωτά σου εἰς ἄλλον ἄνθρωπον. Ὅσάκις ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ συζύγου σου θὰ παραδίδεται εἰς ἠδείας σκέψεις, θὰ μὲ βλέπῃς. Τώρα δέ . . . ὕπαγε εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ ἐνισχύσου διὰ τὴν ἐπιχειμένην αὐριανὴν τελετὴν. Ἡ ὥρα μου ἦλθε, θέλω νὰ ἡσυχάσω, νὰ κοιμηθῶ τὸν αἰώνιον ὕπνον.

Ἰδοῦσα, ὅτι αἱ μοιρολογίστραι ἔρριπτον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς μητρὸς τῆς πέπλον, τὸ Διαφανὲς Δάκρυ ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ ἔπεσεν ἀναισθητὸς εἰς τὰς χεῖρας τῶν θεαπαινιδῶν τῆς. Τὰ πνεύματα τὴν ἀπήλλαξαν οὕτω τῶν βασάνων τοῦ τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ . . .

Τὸ Ἄνθος Ἀνθέων ἀνεπαύετο πλησίον τοῦ Πτερωτοῦ Δράκοντος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Κυανοῦ Ὄρους, ὅτε ἡ θυγάτηρ τῆς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐπανείδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἐσφίγγθη εἰς τὸ στήθος τοῦ τρυφερῶς ἀγαπῶντος συζύγου

— ὦ, φιλε μου ! ἀνέκραξε, ποῦ ἐπῆγαν τὴν μητέρα μου ; Μὲ ὑπεσχέθη νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς ἐμέ, ὅταν ἀγαπῶ σὲ ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Ἡ πτωχὴ ὀρφανὴ περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων τῆς τὸν λαι-

μόν τοῦ ἱππότου καὶ αἰφνης . . . ἐκ τῶν χειλέων διέφυγε γηθό-
συνος κορυφή :

— Μητέρα μου ! Μητέρα . . .

Καὶ ἔμεινεν ἔκπληκτος, ἀπλήστως ἐτάζουσα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
τοῦ συζύγου της. Ἐν αὐτοῖς, τὸ Διαφανὲς Δάκρυ ἔβλεπε τὸ πρῶ-
τον τὴν ἰδίαν ὄψιν καὶ τὸ θελκτικὸν πρόσωπον τοῦ Ἄνθους Ἄν-
θέων.

Τὸ πολύτιμον ὄραμα τῆς θανούσης ἔκλαιεν, ὁσάκις αὕτη ἔκλαιε
καὶ ἔμειδία ὁσάκις αὕτη ἔμειδία.

Κ. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

I

ἮΣ ὠμμορπάδας ὄνειρο διπλοαμαρωμένο
κι' ἀπὸ τῆς τέχνης τὰ βαθεῖα μυστήρια βγαλμένο
τῆς Μήλου ὦ Ἄφροδίτη,

Ὅταν τὸν διάπλατο οὐρανὸ τοῦ Ἰδανικοῦ μοῦ ἀνοίγῃς
καὶ χίλια-δυὸ αἰσθήματα μεσ' ἑτῆς καρδιάς μου σμίγῃς
τὸ στοιχειωμένο σπίτι,

Νοιώθω ζωὴ δροσόβολη ἀπ' τ' ἄγνωστό Σου μῦρο
καὶ ζωντανεύει ἀπ' τὴν πνοή τῆς Τέχνης ὅλη γύρω
ἢ νεκρωμένη Φύσι·

Πές μου, ἀπρόβγαλτη θεά, τῆς Ἥδονῆς τ' ἀστέρι
τέτοια ὠμμορפיὰ αἰθερόπλαστη ἔμπορῶσε ἀνθρώπου χέρι
ἐτὸ μάρμαρο νὰ χύσῃ ;

II

Θνητέ, τὴν ὥρα ποῦ σὲ με θὰ ρίξῃς τὴ ματιά σου,
τοῦ Καλλιτέχνη τ' ὄνομα μὴν βγῆ με τὴ λαλιά σου,
τί εἶνε τιμὴ κλεμμένη,

ἀπὸ τὴν τόση μου ὠμμορפיὰ, ποῦλαμψε σὲ ἄλλους τόπους,
ποῦ διπλομέθυσσε θεοὺς κι' ἐτρέλλανε ἀνθρώπους
κι' ἀκόμα θὰ τρελλαίνῃ.